

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.295/2012/2. szám

A Szegedi Ítéltábla **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvédáltal képviselt felperesnek - **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvédáltal képviselt I.r. és a II.r. alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2012. február 28. napján kelt 2.P.20.178/2012/5. számú ítélete ellen a felperes 6. és 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Az I.r. alperest a másodfokú eljárásban képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéddíját teljes egészében a felperes köteles viselni.

A felperest képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéddíját, valamint a feljegyzett 15 000 (tizenötezer) Ft másodfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az I.r. alperes által indított perben a Szentesi Városi Bíróság 3.P.20.305/2009/7. számú - a Csongrád Megyei Bíróság 2.Pf.22.454/2009. számú határozatával jogerőre emelkedett - ítéletével kötelezte a jelen per felperesét, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 1 100 Ft tőkét, annak 2006. november 7. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 1 000 Ft perköltséget. A felperes a jogerős ítélet szerinti fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért az I.r. alperes, mint végrehajtást kérő kérelmére a Szentesi Városi Bíróság 0605-8.Vh.205/2010/3. szám alatt végrehajtási lapot állított ki a fentiek szerinti marasztalási összeg behajtása érdekében. A végrehajtási lapon az I.r. alperes az adós végrehajtható vagyonaként tüntette fel a **(település neve, ingatlan hrsz.-a)** ingatlant.

A végrehajtást a II.r. alperes foganatosította a 0321.V.134/2010. számú eljárásban. Enne során 2010. IV. hó 13. napján 19 000 Ft végrehajtási költségelőleg megfizetésére hívta fel az I.r. alperest, aki annak 2010. április 27. napján eleget tett, majd 2010. május 5. napján megkereste a földhivatalt a végrehajtási lapon megjelölt ingatlan vonatkozásában a végrehajtási jog bejegyzése iránt, 2010. május 19. napján pedig a felperes bejelentett lakcímén foglalást kísérelt meg, lefoglalható ingóvagyon tárgyat azonban nem talált. Az erről készült foglalási jegyzőkönyvet a felperes élettársának átadta. A foglalási jegyzőkönyvben ennek tényét rögzítette, továbbá az tartalmazta a felperes által fizetendő összegre vonatkozó adatokat. E szerint a főkövetelés összege 1 100 Ft, kamat: 2006. november 7. napjától 2010. május 13. napjáig 318 Ft, a végrehajtást kérőnek járó költség 20 000 Ft, költségátalány 1 000 Ft, jutalék 242 Ft.

A II.r. alperes 2010. július 6. napján kelt, 2010. július 8. napján kézbesített levelében felhívta a felperest, hogy 8 napon belül keresse meg a tartozás rendezése érdekében, ellenkező esetben a végrehajtást az ingatlanra folytatja, amely többletköltséget eredményez. Ezzel egyidejűleg felhívta az I.r. alperest, nyilatkozzon, kéri-e az ingatlan árverését. Az I.r. alperes a 2010. július 14. napján kelt beadványában az árverés foganatosítását kérte.

Ezt követően a felperes 2010. július 19-én 1 476 Ft-ot, július 20-án pedig 1 000 Ft-ot teljesített postai úton az I. r. alperesnek.

A II.r. alperes az ingatlan becsértékét 2010. október 26. napján közölte a felperessel. Ezek után a felperes bejelentette, hogy a tartozását az I.r. alperesnek 2010. július 19., illetve július 20. napján kiegyenlítette. A II.r. alperes 2010. november 29. napján felhívta az I.r. alperest, nyilatkozzon arról, hogy az adós teljesített-e, illetve mennyi a fennálló követelés összege. Az I.r. alperes 2010. december 1. napján akként nyilatkozott, hogy 1 476 Ft-ot megkapott, az 1 000 Ft összegű csekkre nem tud nyilatkozni. Utalt arra, hogy nem engedélyez részletfizetést a felperes részére, mivel az adós tartozása több mint 4 éve lejárt. A II.r. alperes az árverési hirdetményt 2011. január 21. napján közzétette azzal, hogy az online ajánlattétel utolsó napja 2011. április 8.

A felperes 2011. március 23. napján részletfizetés engedélyezését kérte. A II.r. alperes engedélyezte a tartozás 5 havi részletben való megfizetését akként, hogy egy havi részlet összegét 4 865 Ft-ban határozta meg, egyidejűleg tájékoztatta a felperest arról, hogy a részletfizetést engedélyező határozatra a végrehajtást kérő I.r. alperes észrevételt tehet vagy az ellen kifogást terjeszthet elő. Miután az I.r. alperes jelezte, hogy a részletfizetés engedélyezéséhez nem járul hozzá, a II.r. alperes 2011. március 28. napján értesítette erről a felperest, s egyidejűleg felhívta 27 120 Ft tartozás egy összegben történő megfizetésére. A felhívásban megjelölt összeget a felperes 2011. március 30. napján megfizette a II.r. alperes pénztárába, erre tekintettel a II.r. alperes megkereste a földhivatalt a végrehajtási jog, illetve az árverés törlése iránt. A II.r. alperes 2011. április 14. napján díjjegyzéket állított ki, amely szerint a behajtott ügyérték 2 471 Ft, a II.r. alperes részére járó összes költség 22 047 Ft volt.

A felperes, mint jogosult kérelmére **(közjegyző neve)** közjegyző 53011/Ü/31331/2011. szám alatt fizetési meghagyást bocsátott ki az alperesekkel szemben 32 120 Ft tőke és járulékai megfizetése iránt. Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban módosított keresetében a felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket 28 071 Ft tőke és annak 2011. május 5. napjától járó késedelmi kamata, továbbá a perköltség egyetemleges megfizetésére. Keresete indokolásaként előadta, hogy a II. r. alperes felhívására az I.r. alperessel szembeni tartozást 2010. július 19-én, illetve július 20. napján postai úton megfizette, ennek ellenére a végrehajtási eljárás tovább folyt vele szemben és további költségeket kellett kiegyenlítenie. Az I.r. alperes terhére rótta, hogy a végrehajtási eljárás megindítását megelőzően nem hívta fel teljesítésre, amennyiben ugyanis erre sor kerül, úgy önként teljesít és a végrehajtási eljárás kapcsán költségek nem merültek volna fel. A II.r. alperes eljárásával összefüggésben sérelmezte, hogy annak ellenére végrehajtást tűzött ki az ingatlanára, hogy igazolta az I.r. alperessel szemben fennálló tartozásának kiegyenlítését. Hivatkozott arra, hogy az Inyvt. 26. §-a értelmében a földhivatal csak a bejegyezhető jogra, illetve feljegyezhető tényre vonatkozó jogerős ítélet vagy határozat alapján jogosult a végrehajtási jog bejegyzésére, az eljáró hatóságok azonban olyan határozatot, amely alapján a végrehajtási jog az ingatlanára bejegyezhető lett volna, nem hoztak. Álláspontja szerint a II.r. alperes a fennálló tartozásának összegéről sem tájékoztatta megfelelően, 2011. március 23-án, az 5 000 Ft teljesítését követően ugyanis úgy nyilatkozott, hogy a fennálló tartozása 19 315 Ft, majd 2011. március 31. napján tartozása összegét 27 120 Ft-ban jelölte meg.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A II.r. alperes védekezése szerint az ügyben az irányadó jogszabályoknak megfelelően járt el. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes a végrehajtó intézkedésével szemben jogorvoslattal nem élt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, s megállapította, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán a felmerült eljárási illetéket az állam viseli, a pártfogó ügyvéd díja pedig a 100 %-ban pervesztes felperest terheli. Határozatának indokolása szerint a felperest jogerős ítélet marasztalta az I.r. alperes javára a perbeli összeg megfizetésére. Az ítélet jogerőre emelkedését követően nem terhelte az I.r. alperest annak kötelezettsége, hogy a végrehajtási eljárás megindítását megelőzően a felperest a teljesítésre felszólítsa. A II.r. alperes a Vht. 138. §-a alapján eljárva intézkedett a végrehajtási jog felperes ingatlanára történő bejegyzése iránt. A foglalás feltételei fennálltak, hiszen a felperes a jogerős ítéletben foglalt marasztalási összeget önkéntesen nem teljesítette az I.r. alperesnek, a

végrehajtási jog bejegyzéséhez pedig további határozatra nem volt szükség. Rámutatott, a felperes csak a végrehajtási eljárás megindítását követően teljesítette az I.r. alperesnek az ítéletben megállapított marasztalás összegét, addigra azonban már felmerültek a

végrehajtás megindításával kapcsolatos költségek. A Vht. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes által teljesített összeget a végrehajtási költségek részbeni teljesítésére kellett elszámolni. Mindezek alapján a II.r. alperesnek a teljesítést követően is folytatnia kellett a végrehajtást, ezért jogszerűen tűzött ki árverést az ingatlanra.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésben a felperes annak keresete szerinti megváltoztatását kérte. A másodfokú tárgyaláson keresetét felemelte, 32 100 Ft tőke és kamatai megfizetésében kérte az alperesek marasztalását. Hangsúlyozta, jogban való járatlansága miatt a polgári perben hozott jogerős döntést követően bírósági értesítésre, felszólításra várt kötelezettsége teljesítése érdekében. Álláspontja szerint mivel a végrehajtási eljárás megindításával a követelés összegét lényegesen meghaladó költségek merültek fel, az I.r. alperes a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeit, valamint együttműködési kötelezettségét megszegte azzal, hogy sem szóban, sem írásban nem szólította fel a teljesítésre. Amennyiben az I.r. alperes ennek megfelelően járt volna el, nem lett volna szükség a végrehajtási eljárás megindítására, és további költségek felhalmozására. Sérelmezte, hogy a II.r. alperes annak ellenére, hogy felhívását követően 2010. július 19-én, illetve 20-án megfizette az I.r. alperesnek a tartozását, továbbfolytatta a végrehajtást. Utalt arra, miután az I.r. alperes nem járult hozzá a tartozás részletekben való megfizetéséhez, további 27 120 Ft-ot volt kénytelen megfizetni a II.r. alperes pénztárába, annak ellenére, hogy a korábbi tájékoztatás 19 315 Ft-ra vonatkozott. Álláspontja szerint az a tény, hogy a részletfizetés engedélyezését követően 5 000 Ft-ot kiegyenlített, teljesítőkészségét igazolja. Hivatkozott arra, hogy a végrehajtási kényszert a szükséges és arányos mértékben kell a Vht. alapján alkalmazni, így a részletfizetés engedélyezésére figyelemmel szükségtelen volt ingatlanának lefoglalása. Álláspontja szerint az I.r. alperes részletfizetéshez való hozzájárulásának megtagadása nem alapozta meg a kedvezmény megvonását, egy összegben való esedékessé tételét és az árverés kilátásba helyezését, mivel nem létfenntartás céljára szolgáló követelés iránt folyt a végrehajtás. Véleménye szerint az I.r. alperes tiltakozása legfeljebb a részletfizetés időtartamának korlátozását eredményezhette volna. Mindezek alapján jogszabálysértő volt a II.r. alperes részéről a részletfizetési kedvezmény megvonása. Ezzel jelentős sérelmet okozott számára, mivel az egyösszegű kifizetés teljesíthetősége érdekében kölcsönt kellett felvennie. Sérelmezte, hogy a 2 476 Ft összegű követeléshez képest 32 120 Ft-ot kellett kiegyenlítenie. Sérelmezte továbbá azt is, hogy a II.r. alperes csak 22 047 Ft-ról állított ki számlát.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le, ezért érdemi döntése helytálló, az ítéletábra határozatának kifejtett indokaival is egyetért, ezért ítéletét a Pp. 254.§ (3) bekezdése és Pp. 253. § (2) bekezdése alapján annak helyes indokai szerint helybenhagyta.

A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy miután a felperes a jogerős marasztalást tartalmazó határozatban megjelölt teljesítési határidő alatt fizetési kötelezettségének nem tett eleget, az I.r. alperes az önkéntes teljesítés hiányában jogszerűen terjesztett elő végrehajtási kérelmet követelése behajtása érdekében, nem terhelte jogszabályi kötelezettség a végrehajtási kérelem előterjesztését megelőzően a felperes teljesítésre történő felszólítására. Jogellenes magatartást tehát nem tanúsított, ezért kártérítési felelőssége megállapításának a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt jogszabályi feltételei nem állnak fenn. Megjegyzi az ítéletábra, kétséges az a felperesi állítás, miszerint fizetési kötelezettségének az erre irányuló felhívásra eleget tett volna. A végrehajtási iratokból ugyanis kitűnik, hogy a felperes az ellene folyó végrehajtási eljárásról 2010. májusában tudomást szerzett a végrehajtási cselekmény fogatosítása kapcsán, de ezt követően is csak a II.r. alperesi végrehajtó felszólítása után történt a részéről részletelés.

Tény, hogy az I.r. alperes elmulasztotta bejelenteni a végrehajtónak a felperes részletelését, azonban a bejelentés sem eredményezhette volna a végrehajtási eljárás Vht. 55.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti megszüntetését. A Vht. 55.§ (2) bekezdése értelmében ugyanis nincs helye a végrehajtás megszüntetésének a végrehajtást kérő kérelmére, ha a végrehajtási költség megfizetésére nem került sor. Az pedig nem vitás, hogy az adós felperes a végrehajtási költségeket nem egyenlítette ki. Az I.r. alperes mulasztása és a végrehajtási költség felmerülése között tehát nincs okozati összefüggés.

A II.r. alperessel szemben a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt speciális, és 339. § (1) bekezdésében írt általános feltételek együttes megvalósulása esetén érvényesíthető kártérítési igény. Ennek megfelelően a felperest terhelte volna annak a bizonyítása, hogy a II. r. alperes jogszerűtlen intézkedésével vagy mulasztásával okozati összefüggésben az I. r. alperes kérelmére megindult végrehajtási eljárás során olyan többletköltsége merült fel, amely rendes jogorvoslat, azaz a Vht. 217. § (1) bekezdése szerinti kifogás előterjesztésével nem lett volna elhárítható. Ezt azonban a felperes nem bizonyította.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a végrehajtási eljárás fogatosítása során sérült az arányosság elve. A végrehajtó feladata, hogy az eredményes végrehajtás érdekében beszerezze az adós vagyontárgyaira vonatkozó adatokat. Jelen esetben ezek az adatok részben a végrehajtást kérő bejelentése, részben pedig a II. r. alperes intézkedései alapján a rendelkezésre álltak. A végrehajtási iratokból megállapíthatóan a felperes részére folyósított járadék a Vht. 74. § b) pontja alapján a végrehajtás alól mentes

volt, ezért a végrehajtónak a végrehajtást az adós ingó, illetve ingatlanvagyonára kellett folytatnia. Az ingóvégrehajtás lefoglalható ingóság hiányában nem járt eredménnyel, ezért jogszerűen járt el a II.r. alperes azzal, hogy az ingatlan árverését tűzte ki. Megállapítható azonban az is, hogy az árverési értékesítést megelőzően a felperes a tartozását kiegyenlítette, ezt követően pedig a II.r. alperes további végrehajtási cselekményt nem foganatosított.

Ami a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos eljárást illeti, arra helytállóan hivatkozik a felperes, hogy a végrehajtást kérő I.r. alperes Vht. 52/A. § (3) bekezdése alapján beszerzett nyilatkozata nem eredményezhette volna a kedvezmény megvonását. Mindez azonban nem alapozza meg a II.r. alperes kártérítési felelősségét. A felperes az elsőfokú eljárásban kárként az általa kiegyenlített végrehajtási költséget kívánta érvényesíteni, ennek felmerülése és a II.r. alperes említett magatartása között viszont nincs okozati összefüggés. A felperes csak a másodfokú eljárásban hivatkozott arra, hogy a részletfizetési kedvezmény megvonása miatt kölcsönt kellett felvennie. Azon túl, hogy nem jelölte meg, ezzel összefüggésben milyen kára keletkezett, e nyilatkozata olyan új tényelőadásnak minősül, amelynek vizsgálatára a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdésében írtak alapján nem kerülhetett sor. Ugyancsak az említett eljárásjogi akadályba ütközik az azzal kapcsolatos fellebbezési előadás, miszerint a II.r. alperes csak 22 047 Ft-ról állított ki számlát, másrészt az nem tűnik ki a fellebbezésből, hogy ennek kapcsán a felperest milyen kár érte.

Az, hogy a II.r. alperes a jogszabályoknak megfelelően számította-e ki a végrehajtási költségeket, s ehhez képest esetlegesen a felperesnek keletkezett-e kára, érdemben nem volt vizsgálható. A Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A II.r. alperesi végrehajtó a díjjegyzéket a felperesnek kézbesítette, amely tartalmazta a díjmegállapításra vonatkozó jogorvoslatra, a kifogás előterjesztésére vonatkozó tájékoztatást, a felperes azonban végrehajtási kifogást nem terjesztett elő.

A másodfokú eljárásban a felperes pervesztes lett, ezért az ítéletábra a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy az I.r. alperes képviselőt ellátó pártfogó ügyvéd díját a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a felperes köteles viselni,

§ (1) bekezdésében valamint a Pp. 84. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

S z e g e d , 2012. június 27.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró